

ISTORICUL FAMILIEI LECCA

Cautand originea in timp a familiei ar trebui, probabil, asemenea lui V.Pogor cand vorbea despre Junimea, sa spunem ca “se pierde in negura timpurilor.”

Dupa O.G.Lecca (Familiile boieresti romane): “Originea veche a familiei este italiana si daca s-ar cauta la origini vedem ca descinde din vechea familie patriciana romana.

O confirmare a acestei ipoteze o gasim la Esther Van Loo de la care aflam ca: „Un sediu important al familiei a fost Corsica unde, venind din Bizant, sunt considerati, in perioada 1250 – 1515, adevarati stapani ai insulei. Personalitatile cele mai notorii in epoca au fost Gindice di Cinarca Leca, Raffe de Leca, Gian-Paulo de Leca si Rinuccio de Leca. Ruinele celebrului *Castel Leca* al acelor timpuri se mai vad si astazi langa satul Vico.”

In jurul anilor 1515 – 1517, infranti de genovezi, Leculestii iau calea pribegiei. Majoritatea lor se vor stabili in Spania, la Sevilla. Acolo gasim date despre Mateo Vasquez de Leca (mort in 1591), important personaj la curtea regelui Filip al II-lea. De la el ne-a ramas o „Istorie a Corsicii”

In afara Spaniei membrii familiei Lecca si-au gasit refugiul la Venetia, in Franta, dar si in Valahia unde il gasim pe Aga Leca (1550 – 1610), stralucit „condottiere al Republicii Serenisime si baron al Sfintului Imperiu”, casatorit si ramas in valahia unde avea sa ajunga unul din cei mai ilustrii boieri din suita lui Mihai Voda Viteazu

Cert este ca **Aga Vasile Lecca** reprezinta prima atestare documentara a familiei Lecca pe teritoriul Valahiei. El a fost cunoscut in istorie ca unul din cei mai insemnati boieri ai lui Mihai Viteazul. Numele sau se gaseste astazi, la loc de cinste, pe soclul statuii marelui Voievod Mihai Viteazul, la Bucuresti, in piata Universitatii.

Aga Lecca a avut, se pare, trei fii . Unul din ei a fost: Lecca mare Postelnic, boier in Divanul Domnesc. Se spunea despre el ca era: „tanar, mult frumos si viteaz”. Moare in 1640. Are doi fii: Tudosie Spatarul si Mihai Postelnicul. Acesta din urma se pare a fi intrudit cu pribegii in Moldova Lecca Capitanul si **Lecca Camarasul (1670)**.

Acesta din urma are un fiu: **vel serdarul Apostol Lecca**. Racovita Voievod ii face acestuia danie mosia Racovatul din Soroca (1725): „credincios boierului nostru, dumnealui Aposto Lecca Serdarul, pentru a lui dreapta si incredintata slujba si mai ales pentru a lui multa paguba ce i-au facut tatarii.” In Basarabia, aproape de malul Prutului, exista satul, veche proprietate a acestei familii, care-i poarta numele.

Teodor Lecca(1727 -1819) este fiul serdarului Apostol Lecca. A avut 4 copii si de la ei se poate parcurge istoria certa a familiei, pe meleagurile moldovene.

Acesta are, la randul sau, 4 copii: calugarul Gherasim, Ilinca, Stefan si Ionascu.

Din Stefan (1766 – 1828),preot, se trage fiul sau Anania (1806 – 1871) cu fiul lui Cassian (1830 - 1901) si o ramura pina in zilele noastre, cu sotii Dan George Lecca (1948 – 1993) si distinsa profesoara Doina Lecca (nascuta Stamate) si fiul lor Vlad Alexandru Lecca (n.1974) traind in Bucuresti.

Ionascu Lecca, traitor in tinutul Dorohoiului, a avut si el 2 fii: Nicolae si **Gheorghe**.

Nicolae Lecca, cu fii Demetru si Teodor a pus bazele ramurii din Piatra Neamt, se pare fara urmasi in zilele noastre.

Istoria mai recenta a acestei familii, se leaga, in special, de judetul Bacau. N.Iorga pomeneste, in acest sens, despre o „Condica a familiei Lecca de la Bacau”, care din pacate pare a se fi pierdut si care sigur ar putea aduce multe date interesante.

Paharnicul Gheorghe Lecca (1800 – 1835). O atestare documentara interesanta despre acesta gasim in „Arheondologia Moldovei” de Constantin Sion.: „Lecculestii de la Tecuci sunt feciorii lui Gheorghe Lecca, razas de la Buciumi, tinutul Bacaului, ficiorul unui popa Lecca; au mers la Tecuci, la 1824, cu aga Lascarachi Costachi, ce se insurase atunci cu fata vornicului Iordachi Rascanu si-l facuse ispravnic si Lecca acela era logofat. Lascarachi sedea in casele stolnicului Enachi Negura, carele murise si-i ramasese vaduva cu doua feti si un baiet, s-au ingurluit cu Marghioala, fata cea mare a Neguroaiei si au luat-o. Apoi, el fiind om destept si femeia lui avand buna zestre, au sporit, s-au facut si paharnic pe la 1827 si samis acolo, randuindu-se domnul Mihai-Voda, iar l-au randuit samis, dar au murit, i-au ramas trei feciori si o fata. Epitropia lor i-a trimis la Paris”.

Si-a facut studiile in Polonia si apoi a fost numit judecator la Tecuci. Casatorit cu Maria Negura, fiica stolnicului Ion Negura. A murit la Tecuci unde a fost initial inmormantat. Cand s-a terminat biserica de la Dealu Mare (Bacau), ctitorie inceputa de el si terminata de sotia sa, ramasitele sale pamantesti, dimpreuna cu crucea mare de piatra de pe mormantul sau, au fost mutate aci. Sotia sa , decedata in 1847, precum si sora ei, Zoita Vogoride (maritata cu nepotul Caimacamului) sunt ingropate tot in Biserica Dealu Mare.

A stapanit mosia Dealu Mare Botesti in intindere de 1200 de falci.

Au avut o fiica, Ruxandra, si trei fii, toti membrii ai Partidului National Liberal, cu cariere importante in statul roman si in partid: Ioan (Enache), Gheorghe si Dimitrie.

Ruxandra (1862 – 1902) a fost maritata cu maiorul Alecu Raclis. A stapanit mosia Basarabi (circa 30 falci) unde a avut si o vie. A fost inmormantata la Margineni.

Ioan (Enache) Gh.Lecca (1825 – 1876).

Ramas orfan de mic. A avut drept tutori mai intai pe Costaki Negrutzi (scriitorul – frate cu bunica lui) si apoi pe Costache Vidrascu, var primar cu mama lui (mama lui C.Vidrascu era tot Negrutzi, fiind sora cu bunica lui).

A invatat intai la Iasi, fiind apoi trimis de tutorii sai la Paris. Aci urmeaza Institutul Galeron, impreuna cu generalul Haralamb (viitor locotenent domnesc) si cu colonelul Roznoveanu. In arhivele Sorbonei este trecut ca bacalaureat in 1844. Urmeaza apoi Scoala Politehnica de la Paris si iese absolvent ca ofiter de geniu. Participa la razboiul Crimeii ca ofiter al Legiunii. Este apoi ofiter de geniu in armata romana, de la infiintarea corpului (vezi „Istoria Artileriei si a Geniului”). Aici l-a avut comandant de companie pe Neculai Ionescu de la Brad.

A luat parte la Revolutia de la 1848, cand, fiind urmarit, trece granita impreuna cu maiorul V.Malinescu (viitorul cumnat al fratelui sau Gheorghe) si sta 5 ani in exil la Paris (vezi „Amintiri contemporane” de G.Sion).

Intors in tara intra in politica si este seful fractiunii libere si independente, trecand apoi la Partidul National Liberal. In 1885 este candidatul proprietarilor rurali pentru alegerea de Domn in Moldova. A fost ales in Constituanta de la 1866 la Bacau (a tinut un discurs memorabil in Camera la 04.05.1866). In 1870 a fost ales deputat avand o activitate parlamentara importanta (vezi „Cartea Cavalerului” de Faublas). Despre el batranul Lupu Kostaki de la Barlad spunea: „Daca traia Enachi Lecca, Ion Bratianu n-ar fi facut un minister fara el, caci om de talia lui ii era indispensabil”.

Vorbea perfect greaca, franceza, engleza si germana, fiind socotit in societate un om foarte instruit si spiritual. Detinea o biblioteca cu toti clasicii francezi (vezi „Histoire Generale – partie qui comprend les Hommes de Guerre et partie qui comprend les Hommes d’Etat”, publicata la Geneva).

Din mostenirea tatalui sau i-a revenit, de la Dealu Mare, mosia Dorosanul (400 falci), pe care a vandut-o fratelui sau Gheorghe, cumparand, in schimb, mosia Rogoaza. A cumparat apoi, de la socrul sau, o parte din mosia Bogdanesti. A mai detinut vii in judetul Tecuci si la Nicoresti. A fost insa socotit un netalentat administrator al averii sale.

A construit, impreuna cu fratele sau Gheorghe si cu I.Negura, soseaua Bacau – Tg.Ocna.

In noiembrie 1861 s-a casatorit, la Bogdanesti, cu Eudoxia (Voichita) Boteanu, fiica serdarului Boteanu si al Mariei Bontas. Moare la Bacau in 07.01.1876 si este ingropat in cimitirul bisericii de la Ungureni, ctitorie a familiei.

Au avut 4 copii: Iunius, Gheorghe, Dimitrie si Iunia.

Gheorghe Gh.Lecca (1831 – 1885)

S-a nascut la Tecuci. Ramane orfan de tata la varsta de 3 ani. Isi incepe scoala la Iasi iar apoi urmeaza cursurile Scolii Militare de la Saumur (Franta). Se intoarce in 1854 in tara si ia parte la razboiul Crimeii (1854 – 1856). In 1858 devine profesor de matematica la Scoala Militara din Iasi iar in 1859 este numit director al acestei institutii. Ministru de Finante (1882 -1885), deputat, senator, prefect de Bacau, vicepresedinte al Partidului National Liberal. Activitatea sa ca ministru de Finante a fost extrem de apreciata (vezi „Memoriile Regelui Carol I”).

In 1870, impreuna cu C.Radu si I.Negura scoate ziarul „Gazeta de Bacau”. In 1867, impreuna cu I.Negura, M.Climescu, C.Radu, V.Colin, infiinteaza o societate pe actiuni care achizitioneaza prima tipografie din Bacau. Tot in 1867 infiinteaza prima societate culturala din Bacau: „Societatea pentru invatatura poporului roman” al carui presedinte este si tot in acelas an, in calitate de prefect, infiinteaza primul gimnaziu.

Pentru comunitate zideste, din fonduri proprii, un spital, o scoala si ctitoresti bisericile din Ungureni si Viforeni.

A mostenit domenii in Basarabia (vezi „Scrisoarea Katerinei Marcov”), pe care le vinde cumparand mosiile Ungureni (1360 falci), Parincea (1300 falci), Valeni (575 falci) si Viforeni (500 falci). A fost un foarte priceput administrator al averii sale.

La Ungureni a construit un conac unde a instalat apa curenta si unde a amenajat un parc impresionant, cu sere de flori si bazine de apa. Constructiile si parcul au fost complet distruse de comunisti.

A fost casatorit, mai intai, cu Maria Malinescu, decedata la Iasi in 1875. Au avut impreuna 6 copii: Caton, Octav, Virginia, Ioan, Victor si Maria. A doua sotie a fost Clara Negura cu care a avut 1 copil: Marcel.

A decedat in anul 1885 fiind inhumat la biserica din Ungureni, ctitoria sa. Cu ocazia ceremoniei de inhumare Monitorul Oficial din 6/18 septembrie 1885 consemna: „Duminica 1 septembrie avu loc inmormantarea ramositelor ministrului de finance

George Lecca, la Ungureni, proprietatea decedatului. La orele 3 dupa amiaza un serviciu funebru s-a oficiat in curtea locuintei defunctului de catre protoereul judetului Bacau, asistat de un numeros cler. La aceasta ceremonie erau de fata: I.C.Bratianu, generalii adjutanti Falcoianu si Radu Mihaiu, general adjutant Greceanu, Prefectul Palatului, ca reprezentant al M.S.Regelui, T.I.Bratianu, secretar general al Ministerului de Finance, doctorii Cantemir si Enache Cantemir, senatorul D.Dornescu, Sebastian, N.Albu, si G.Radu prefecti ai judetelor Bacau, Neamtu si Vaslui, Casian Lecca fost deputat, sefii divisiunilor ministerului de finance, mai multe persoane de distinctiune ale judetului Bacau precum si numeroase delegatiuni din partea satelor si comunelor judetelor din vecinatate. Afluenta satenilor veniti din tote partile era atat de mare in cat abia –i putea cuprinde curtea caselor decedatului. Garnisona din Bacau, cu drapel si musica, dete onorurile militare. Sicriul asezat in mijlocul curtei pe un catafalc improvizat era acoperit de numeroase corone printre cari erau aceea a M.S.Regelui cu inscriptiunea „Regele, ministrului G.Lecca”, a Consiliului de Ministri cu frunze de stejar, a functionarilor Ministerului de Finance, a Prefecturii judetului Bacau, precum si multe altele depuse de familia si amicii defunctului. Dupa terminarea serviciului funebru s-au rostit doua discursuri, unul de d-l senator Lupascu si celalt de d-l profesor Toplicescu, in numele scolelor din Bacau. Apoi cortegiul se puse in miscare indreptandu-se spre parcul de langa casele unde se afla cavoul familiei. Sicriul era precedat de decoratiile defunctului. Apoi veneau clerul, coronele iar dupa aceea corpul defunctului purtat alternativ de d-nii ministri Bratianu, Falcoianu si Radu Mihai, de d-l general Lecca, presedintele Adunarei Deputatilor, precum si de fii si nepotii decedatului, si, in urma, familia defunctului, delegatiunile si numerosul public. Dupe sosirea cortegiului la locul sepulturei, protoereul dete ultima bine-cuvantare, dupe care corpul fu coborat in mormant. Mahnirea adanca si intristarea pe fetele tuturor asistentilor dovedeau viua parte ce lua fiecare la marea nenorocire ce lovesce familia Lecca si tara intreaga, care perde pe unul din cetatenii sei cei mai distinsi si devotati”.

Dimitrie Gh. Lecca (1832 – 1888)

S-a nascut la Tecuci. A ramas orfan de tata la varsta de doi ani. Face primii ani de scoala la Colegiul din Iasi, cu rezultate excelente la invatatura. Apoi, la varsta de 15 ani este trimis la Paris pentru a studia medicina. Nefiindu-i pe plac se dedica studiilor militare. Urmeaza cursurile Scolii de la Metz si pe cele ale Scolii de Ofiteri din Paris. In 1853, cu ocazia invadarii provinciilor dunarene de catre rusi, este chemat in tara, alaturi de fratii sai Ioan si Gheorghe, pentru a forma la Vidin, in Bulgaria, o legiune romana care trebuia sa-i ajute pe turci in razboiul cu rusii. Legiunea, nefiind recunoscuta oficial din cauza opozitiei Austriei, tanarul ofiter participa la lupte in cadrul armatei turce, pana la ocuparea Bucurestiului. Acuzat de conspiratie este arestat pentru 24 ore de Omer

Pasa, comandantul trupelor de ocupatie. Dezgustat se retrage din armata la mosia sa, ocupandu-se de agricultura si de politica (membru al Partidului National Liberal).

Pe 15 iulie 1858 este rechemat in armata si incadrat cu gradul de locotenent la un regiment din garnizoana Iasi. In 1859, dupa alegerea lui Cuza, face parte din trupele concentrate la Floresti unde la 15 iulie este avansat capitan. In februarie 1860 este trimis in Maroc ca sef al unei misiuni militare care urma sa sprijine operatiunile armatei spaniole. In iunie 1860 se reintoarce la Galati unde este incorporat in regimentul 6. In noiembrie 1860, cu ocazia tulburarilor izbucnite la Belgrad, comanda trupele ce aveau sa disperseze pe rasculati si ramane pana la sfarsitul anului in Bulgaria. In 1861, cand se producea fuziunea armatelor din Tara Romaneasca si Moldova, este repartizat la regimentul 2 de infanterie. In 1863 intra in regimentul 6 unde comanda, succesiv, batalioanele 1 si 2. La 30.08.1863 este avansat Maior. La 27.12.1863 este numit comandantul batalionului de vanatori de munte. A reorganizat acest corp de luptatori devenit, sub comanda sa, unul de elita. Soldatii il iubeau pentru corectitudinea sa si ii apreciau cunostintele militare.

In conditiile deteriorarii starii natiunii ca urmare a furturilor, a unei administratii neperformante, a uriasei foamete din Moldova, numeroase personalitati au facut apel la el, cunoscandu-i curajul si energia, pentru a li se alatura in proiectul inlaturarii printului Cuza. Decis, de situatie si de adeziunea celorlalti ofiteri, sa actioneze , pe 11/23 februarie 1866, la 4 dimineata, in fruntea batalionului sau si insotit de ofiteri din toate corpurile de armata precum si de diferite notabilitati civile, patrunde in apartamentele printului Cuza obligandu-l sa-si semneze abdicarea. Actiunea sa s-a bucurat de comentarii contradictorii, printre cei care l-au criticat aflandu-se si Mihail Eminescu. Pana la urma insa se dovedeste ca ratiuni, justificate istoric, au dus la detronarea lui Cuza, iar prezenta Mariei Obrenovici in dormitorul Domnitorului a demonstrat, probabil odata in plus, deteriorarea imaginii acestuia.

Devine membru al Locotenentei Domnesti si Ministru de Razboi, in urma acestor evenimente. In aceasta calitate a fost foarte apreciat pentru competenta sa militara si calitatile remarcabile de orator. A scris cateva lucrari de tactica militara de referinta, pentru uzul ofiterilor si subofiterilor si a fost membru activ al tuturor comisiilor, care au redactat regulamentele militare, ale acelei perioade.

In mai 1866 este avansat locotenent colonel si primeste comanda Regimentului 7 de infanterie. In timpul razboiului de independenta de la 1877 ia parte la luptele de la Lom-Palanca si Smardan, cucerind Nazir-Mahala, pentru care este decorat. In 1880 este avansat la gradul de general de brigada, iar in perioada 1879 – 1880 este din nou Ministru de Razboi.

Deputat si senator. La 28.11.1881 este ales vicepresedinte al Camerei Deputatilor iar la 31.10.1882, presedinte. In 14.03.1877 propune Camerei sa proclame Regatul Romaniei intr-o cuvintare devenita istorica si primita cu urale de deputati: „Ieri s-a zis, negresit din eroare, ca dinastia este o planta plapanda in institutiile noastre nationale. Noi credem ca este un stejar ale carei radacini sunt puternic implantate in constiinta romanilor. S-a lasat asemenea sa planeze indoiala ca unii membrii ai Camerei n-ar avea simtaminte monarhice, Sa ne grabim dar a savarsi marele act al proclamarii regalitatii Romaniei pentru a dovedi ca intru aceasta nu este deosebire de simtaminte intre romani. Credem ca, pe taramul national, astazi ca totdeauna, vom fi uniti in acte de

natura a apropia si infrati pe cei mai dezbinati dintre noi in cestiuni secundare. Sa ne dam dar mana si sa speram ca infratirea noastra, in acest mare fapt national va fi de bun augur pentru mersul glorios inainte al Romaniei.” Fiind numit raportor, prezinta Camerei proiectul de lege prin care Principatul Romaniei este inaltat la Regat iar printul Carol de Hohenzollern primeste titlul de Rege al Romaniei.

In 1874 a infiintat, la Bacau, „Comitetul de rezistenta”, impreuna cu C.Radu,N.Mortun si C.Platon.

Pentru meritele sale deosebite pe campurile de lupta si in celelalte activitati a fost recompensat cu numeroase ordine si decoratii, romanesti si straine. Din pacate majoritatea acestora au fost distruse de comunisti.

De la tatal sau a mostenit Dealu Mare (400 falci) la care a mai adaugat 200 falci cumparate de la tatal lui Emil Braescu. Casele paharnicului si biserica ctitorita de el, cu hramul Sf.Gheorghe, au intrat tot in lotul sau de mostenire. Dealtfel el a subventionat, din fonduri proprii, lucrarile de restaurare a acestei biserici. Cumpara si mosia Radomiresti unde construiește conacul ce avea sa devina sediul familiei.

Moare la Radomiresti si este inmormantat la Biserica din Dealu Mare.

La moartea sa intreaga presa a vremii a publicat, la loc de cinste, trista veste. Citam anuntul, publicat in chenar cernit, de ziarul Democratia din 18.07.1888:

- GENERALUL LECCA

„Agerul luptator, neclintitul liberal, presedintele Camerei, nu mai este.

Generalul Lecca a murit ieri la 5 ore seara, la mosia sa Radomiresti, de langa Bacau, dupa o boala care n-a durat decat 3 zile.Nu avea decat 56 ani.

Aceasta stire, cu atat mai cruda cu cat e mai neasteptata, va sdrobi de durere inima oricaruia Roman, iubitor de tara si de libertate.

Patria perde in generalul Lecca unul din fii sai cei mai buni.

Partidul National Liberal perde in generalul Lecca unul din capii lui cei mai valorosi si mai activi.”

Biografia sa detailata este publicata in lucrarea de referinta : „Histoire Generale – partie qui comprend les Hommes de guerre et partie qui comprend les Hommes d’Etat”, publicata la Geneva.

Caton G. Lecca (1860 – 1913)

Fiul lui Gheorghe Gh.Lecca. Deputat, senator, prefect de Bacau si Bucuresti. A fost ales de 11 ori in Parlamentul Romaniei, ca reprezentant al Partidului National Liberal pentru judetul Bacau. A activat si ca inspector administrativ pe acest judet.

In 1892 face parte din primul comitet al „Ligii pentru unitatea Romanilor”, filiala Bacau.

Octav G. Lecca (1881 – 1957)

Fiul lui Gheorghe Gh. Lecca. Prefect liberal de Suceava. Cunoscut autor al cartii „Familiile boieresti romane – istorie si genealogie dupa izvoare autentice.”

Ion G. Lecca (1863 – 1898)

Fiul lui Gheorghe Gh. Lecca. Deputat si prefect liberal de Bacau. Casatorit cu Maria Lamotescu a avut 4 copii: Marcela, Margareta, Mircea si Mihai. Tatal Mariei Lamotescu a fost cunoscutul om politic roman **Mihail Kogalniceanu (1817 – 1892)**. Studiaza la Berlin unde scrie o Istorie a Romanilor si o Istorie a Literaturii Romane. In 1843 este numit profesor la Academia Mihaileana. In 1852 publica o editie valoroasa a „Letopisetelor Moldovei” Orator de mare forta in Divanul ad-hoc contribuie la alegerea lui Cuza. Intre 1853 si 1865 este presedinte de consiliu, apoi 1868-1870 ministru de Interne, 1877 – 1878 ministru de Externe. A fost si ministru al Culturii si Instructiunii publice. Membru in toate legislatiile, pana la moarte. Ministru plenipotentiar al Romaniei la Paris (1880 -1881). Membru titular al Academiei Romane (1866), apoi Vice-presedinte (1886 -1887) si Presedinte (1887 – 1900). Este pomenit in cartea lui Abel Douay si Gerard Hertault: „Napoleon III et la Roumanie”.

Victor G. Lecca (1865 – 1906)

Fiul lui Gheorghe Gh. Lecca. Senator si deputat liberal de Bacau.

Marcel G. Lecca (1886-1940)

Fiul lui Gheorghe Gh. Lecca. Prefect liberal de Bacau.

Iuniu I. Lecca (1863 – 1940)

Fiul lui Ioan (Enache) Gh. Lecca. Nascut la Bacau. Face studiile liceale la Liceul Nou din Iasi, apoi , in 23.06.1884 devine bacalaureat in Stiinte complete la Sorbona (Paris), primind diploma din mana ministrului Instructiunii din aceea vreme, D-l Fallieres. Deputat si senator. Reprezentand Partidul National Liberal a fost ales in colegiul I Bacau in multe legislaturi (1891, 1895, 1899, 1901, 1905, 1907, 1912 si 1914). Prefect de Bacau.

Interesant sa gasim intr-un document olograf o referire la titlurile nobiliare detinute: „Conte de Cinarca si Baron”. Titlul italian poate sustine teoria lui Ester Van Loo privitoare la originea corsicana a familiei.

Stapaneste mosiile Bogdanesti (comuna Prajesti) de 358 ha. teren agricol, 4 ha. curte si conac, 31 ha. padure, Radomiresti (comuna Letea Veche) de 491 teren arabil, 11 ha. conac, curte si gradina si 35 ha. padure in comuna Tamasi.

Moare la Radomiresti si este inmormantat la Biserica Dealu Mare, ctitorie a familiei, careia ii subventioneaza din fonduri proprii restaurarea. Comunistii, in ura lor fata de biserica si de boieri, au profanat mormantul sau si al generalului Dimitrie Lecca, aflate conform traditiei in biserica, acoperindu-le cu o podea pentru a nu mai ramane nici o urma a ctitorilor sfantului lacas. Dupa 1990, nepotul lui Iuniu, Dumitru Lecca, a daruit o placa comemorativa, asezata si sfintita in biserica, intru vesnica pomenire a ctitorilor.

La moartea lui Iuniu Lecca, colegul sau de Parlament N. Iorga scria: „Din alte vremi: Iuniu Lecca. Abia acum a trecut dincolo Iuniu Lecca, tovarasul meu de banca in vechiul Parlament liberal din era reformelor si o intreaga lume-mi rasare in minte cand am supt ochi instiintarea cernita a disparitiei lui. Iuniu Lecca era dintr-una din

acele familii care stapaneau ereditar, ca sefii de clan din Albania, un judet intreg. Era un aprig combatant politic si ideile sale si le spunea limpede si curajos, nesfiindu-se sa atace si partile intangibile cand el credea ca asa trebuie. Dar in relatiile personale era cel mai placut dintre oameni si, fara legaturile de partid, in opozitie cu ai lui, era o placere, isolat cum eram eu, sa ma aflu alaturi de dansul. Cu figura pe care stia sa si-o faca mucalita, el asculta discursurile si, cu chibzuiala hazlie, li punea note. Eu am fost intotdeauna impacat cu cele pe care le primiam la debuturile mele. Acuma o fantoma se adauga la celelalte, multe, tot mai multe...”

Caracterizat de N.Iorga „drept cel mai placut dintre oameni in relatiile personale”, in relatiile sale familiale era extrem de sever. Astfel a ramas proverbial apelativul de „domnule” cu care li s-a adresat, pana la moarte, fiilor sai.

La fel de proverbiala chibzuinta cu care isi administra banii, marturie stand scrisorile prin care subventiona cu multa parcimonie studiile fiilor sai la Paris, mereu indemnati la economii.

A fost casatorit cu Maria Lecca (fiica lui Gheorghe Lecca si a Mariei Malinescu) cu carea avut 3 copii: Ioan, Luciu si Gheorghe Alexandru.

Dimitrie I. Lecca (1865 – 1907)

Fiul lui Ioan (Enache) Gh. Lecca. Primar de Geoseni (judetul Bacau), Prefect de Bacau. Deputat si senator liberal.

A ctitorit, alaturi de sotia sa Alice Strat , biserica din Gioseni. A construit in comuna, din fonduri proprii, o scoala primara si o baie comunala pentru sateni.

Biserica a fost lasata in paragina in timpul regimului comunist fiind jefuita si abandonata. De pe mormantul sau a fost furata piatra funerară si crucea. Acestea au fost refacute in anul 2006 de urmasul familiei, Dumitru Lecca, care a donat si locul pe care s-a ridicat o noua biserica.

A avut 5 copii: Laure Eudoxie Fortunee, Radu, Serge, Nicolae si Petru.
Este inmormantat la Gioseni.

Laure Eudoxie Fortunee D. Lecca (1892 – 1977)

Fiica lui Dimitrie I. Lecca. Casatorita cu diplomatul Radu Cruzescu (1892-1948). Inmormantata la Cimitirul Bellu din Bucuresti, alaturi de mama si sotul sau.

Radu D. Lecca (1890 – 1963)

Fiul lui Dimitrie I. Lecca. Ministru in guvernul I. Antonescu a fost condamnat la moarte de comunisti. I s-a comutat apoi pedeapsa in inchisoare pe viata si in 1963 a fost eliberat. Din cauza regimului inuman de detentie moare imediat dupa eliberare si este inhumat la cimitirul Bellu din Bucuresti. Mormantul sau nu a putut fi niciodata gasit, datele sale de identificare fiind sterse de comunisti din evidentele cimitirului.

Margareta I. Lecca

Fiica lui Ioan G. Lecca. Casatorita cu savantul de renume mondial:

Henri Coanda (1886-1972)

Mircea I. Lecca (1889-1979)

Fiul lui Ion G. Lecca. A urmat cursurile Facultatii de Drept de la Paris. Personaj anecdotic in lumea interbelica bucuresteană. Vezi cartea lui Gh. Jurgău Negriștești „Troica Amintirilor” : „E o figura, e cronică vie a tot ce este și a fost în București” Fie foarte combativă în apărarea convingerilor sale politice s-a făcut cunoscut prin mai multe dueluri cu adversari de ai săi. De asemenea, prizonier de război în Germania, a devenit celebru prin câteva evadări reușite acolo.

Agent de schimb, criza din 1929 l-a ruinat odată cu prabusirea cursurilor bursiere, fiind nevoit să-și vândă casa din centrul Bucureștiului și să închirieze un apartament modest. De la el a rămas un aforism foarte răspândit în epocă: „Platitudinea perfectă este bagată în seama dacă poartă o marcă cunoscută.”

Căsătorit cu Stefania Mares au un fiu Ion.

Gheorghe Alexandru I. Lecca (1893 -1957)

Fiul lui Iunie I. Lecca. Absolvent al Facultatii de Drept de la Paris, diplomat de cariera. A reprezentat România în calitate de Consilier la Roma (1933), Ministru Plenipotentiar la Rio de Janeiro (1936-1939) și la Praga (1939), Ambasador la Stockholm și Helsinki (1943), cu rol important în negocierile Aliatilor cu Rusia (baroneasa Colontai). Revine în țară și este secretar general al Ministerului de Externe și director al Protocolului și Cancelariei Ordinilor, până în 1947 când este disponibilizat, alături de întreg personalul Ministerului, de către regimul Anei Pauker. O frumoasă caracterizare, legată de activitatea sa în Ministerul de Externe, îi face Grigore Gafencu în Jurnal (ianuarie 1942 – 13 martie 1943): „Printre prietenii pe care i-am lăsat în urmă la minister pastrez o bună amintire lui G. Lecca, leal și cavaler”.

Până în anul 1956, în mod samavolnic, nu și-a primit drepturile de pensie. Deși foarte bolnav (orb și cu serioase afecțiuni cardiace) și s-a interzis să parasească Bucureștiul, în special pentru a nu putea merge în locurile natale unde erau înmormântați părinții și frații săi. A fost o grea lovitură el fiind cu tot sufletul atașat de locurile copilăriei, de amintirile familiei. Speranța pastrării legăturii de suflet cu aceste locuri dragi este, de altfel, cea care l-a determinat să se întoarcă în țară atunci când toți colegii, diplomați străini, cunoscând soarta României, îl sfătuiseră să aleagă calea exilului.

O mare consolare pentru el a constituit-o faptul că, aproape orb, evacuat din casa într-o cameruță de 3/2 care o împărțea cu soția (camera i-a fost pusă la dispoziție prin amabilitatea rudei sale Lauretta Crutzeșcu), prietenii din ministerul de Externe nu l-au uitat. Aproape zilnic, de la marile personalități cum ar fi C. Visoianu și Savel Radulescu până la funcționari modeste, îl vizitau. Deși în situația grea în care se afla, personalitate puternică, el îi încuraja cu un optimism molipsitor. Pe lângă optimism, căldura sufletească, educația, cultura generală și un aparte simț al umorului îl făceau un interlocutor plăcut și căutat.

Relațiile sale cu mai toate personalitățile momentului se constituie în materiale documentare importante privind realitățile politice și economice ale vremii. Spre exemplificare găsim în scrisoarea pe care i-o adresează Gr. G. Duca în ianuarie 1937: „Guvernarea liberală se apropie de sfârșit. Situația țării este mult îmbunătățită, bugetul

se va solda cu un excedent de circa 800 milioane, lucru foarte imbucurator, considerand starea tezaurului nostru. La armament, la drumuri s'a lucrat cu folos."

A detinut , impreuna cu fratii sai, mosiile Radomiresti-Letea Veche, Bogdanesti-Traian, mostenite de la tatal lor Iuniu Lecca , mosia Viforeni-Ungureni mostenita de la mama sa si padurea de la Tamasi. Toate acestea i-au fost confiscate in anul 1949 (Decretul 83). A mai detinut, in Bucuresti (aleea Alexandru nr.9) un imobil din care a fost evacuat abuziv (in 6 ore) de catre demnitarul comunist Walter Roman.

Din mosia Radomiresti a donat 22 ha.teren arabil satenilor afectati de inundatii.

A primit, de-alungul carierei, numeroase decoratii si ordine, romanesti si straine.

Membru fondator al Jockey Clubului Roman.

Moare rapus de un neasteptat atac de cord si este ingropat la Cimitirul Bellu Militar, pe locul familiei Atanasescu. La inmormantarea sa am consemnat prezenta fostilor functionari ai ministerului de externe intr-un numar impresionant.

Casatorit cu Maria Ana Atanasescu, fata generalului Gh.Atanasescu.

Au avut un fiu Dumitru Gheorghe.

Luciu I.Lecca (1889 – 1941)

Fiul lui Iuniu I.Lecca. Casatorit cu Margareta Raileanu, sora decanului baroului din Bacau, **Gheorghita Raileanu.**

Este inmormantat la Bogdanesti-Traian, la biserica ctitorie a familiei.

Au avut un fiu Gheorghe Iuniu Antoniu

Ion I. Lecca (1880 – 1954)

Fiul lui Iuniu I.Lecca. Procuror bacauan cu studii juridice efectuate la Paris. A trait la conacul de la Radomiresti pana in 1949 cand a fost izgonit de comunisti. Inhumat la cimitirul central din Bacau. Mormantul sau a fost profanat, urmasii sai ne mai gasind, dupa 1989, nici-o urma, in ciuda actelor de proprietate.

Ion M. Lecca (n.1922)

Fiul lui Mircea I.Lecca, nascut la Bucuresti, unde face studiile primare. La moartea bunicii sale, Maria Lamotescu, fiica ei Margareta, casatorita cu Henri Coanda, se hotareste sa-l ia la Paris datorita situatiei financiare precare a tatalui sau. Astfel isi incepe in 1931 periplul parizian cu studii stralucite la Liceul Louis le Grand (premiul de excelenta si doua bacalaureate, in matematica si filozofie la numai 17 ani. Cetatean roman fiind intre 1943 si 1945 isi satisface serviciul militar la Scoala de ofiteri de artilerie antiaeriana pe care o termina ca sef de promotie fiind avansat sublocotenent in 1945. Din toamna anului 1939 si apoi din 1946 (dupa pauza datorata satisfacerii stagiului militar) isi desavarseste studiile in domenii foarte variate. Astfel devine licentiat, la Paris, al Facultatii de Matematica si Stiinte fizice (fizica si chimie), licentiat in Litere (engleza) cu un certificat de studii clasice de franceza si latina, licentiat al Institutului pentru ingineri civili de Mine, licentiat al Facultatii de Drept, diplomat in Civilizatie si Literatura Americana si in Economie Politica. In acest timp urmareste, ca auditor liber la Sorbona, mai multe cursuri de un an: Transmisii si inregistrari de sunete si imagini si Geologie (cu prioritate paleontologie). Deasemenea, tot ca auditor

liber, urmareste si cursuri, mai scurte, de matematici moderne la Scoala Centrala din Paris, de informatica la Universitatea Ann Harbor din Michigan (S.U.A.) si de electronica in spatiu, la U.C.L.A. (Los Angeles – S.U.A.).

In viata activa intra la terminarea Institutului de Mine (1948), la inceput ca asistent al lui Henri Coanda in studiile referitoare la scurgerea fluidelor (Efectul Coanda). Apoi, tot pentru un an, lucreaza ca inginer pentru cercetari chimice la grupul ESSO (desulfurizarea benzinelor).

Se specializeaza apoi in domeniul brevetelor in particular si al proprietatii industriale (brevete, marci, modele) si intelectuale (brevete, marci, modele si drepturi de autor) in general, domeniu in care a avut posibilitatea sa-si valorifice toate cunostintele si diplomele.

A fost secretar general, apoi vicepresedinte, presedinte si, in fine, presedinte de onoare al Uniunii Practicienilor Europeeni in Proprietate Industriala (asociatie de mai multe sute de consilii europene in brevete).

In calitatile pe care le-a detinut a reprezentat Uniunea la numeroase conferinte internationale (Geneva – Congresul Organizatiei Mondiale a proprietatii intelectuale), a tinut numeroase conferinte la Paris, Dijon, Dublin, Londra, New-York, Washington, Budapesta, Hamburg, Tokyo, a redactat numeroase articole de specialitate in reviste frantuzesti, americane, nemtesti si japoneze precum si lucrari de specialitate cum ar fi partea de brevetabilitate a manualului „Brevete de inventii” (Dunod).

S-a pensionat la 30.06.1993, in varsta de 71 ani.

Casatorit cu Genevieve Doiteau are 3 copii: Ioana (n.1961), Ariel n.1958) si Stefan (n.1962).

Gheorghe Iuniu Antoniu L. Lecca (1922 – 2002)

Fiul lui Luciu I. Lecca. Absolvent al Facultatii de Drept din Bucuresti. Atasat de legatie la Ministerul Afacerilor Externe (1943 – 1945). Scos din cadrele ministerului, alaturi de toti functionarii, de regimul Ana Pauker, lucreaza un timp la AGIR apoi emigreaza in Franta.

Decedat in anul 2002 a fost inhumat, conform ultimei sale dorinte, alaturi de tatal sau, la biserica din Bogdanesti (Traian), ctitorie a familiei.

Dupa 1989 a fost singura sa relatie cu pamantul parintilor deoarece pana la deces organele locale nu i-au retrocedat nimic din bunurile confiscate de comunisti.

Casatorit cu Maria Monica Frollo are un fiu Matei.

Matei G. Lecca (n.1968)

Fiul lui Gheorghe Iuniu Antoniu L. Lecca. Obligat sa emigreze impreuna cu parintii isi face studiile si serviciul militar obligatoriu in Germania dupa care se stabileste in Elvetia. Detine functii importante in conerene europene.

In 2008 isi redobandeste cetatenia romana.

Lupta si el pentru drepturile tatalui sau dar din cauza obstructiilor permanente ale organelor statului roman este obligat sa apeleze la justitia straina (Tribunalul de la Strasbourg).

Dumitru Gheorghe G. Lecca (n.1936)

Fiul lui Gheorghe Alexandru I. Lecca. Antrenor de baschet. A creat o adevarata scoala de baschet la Academia Militara de unde s-au ridicat numreosi internationali valorosi si care a promovat din campionatul orasenesc pana pe locul 5 in prima Divizie a tarii. Dupa 1989 a antrenat echipa Steaua, selectionata Bucurestiului si echipele nationale de juniori, tineret si seniori ale Romaniei.

Pentru rezultatele obtinute a fost recompensat cu titlul de antrenor emerit si cu numeroase alte distinctii, romanesti si straine.

Detinut politic (1952). In cadrul politicii concertate a regimului comunist de distrugere a elitelor romanesti nu au fost iertati nici copii (In anii detentiei la Rahova si Jilava avea 16 ani !).

In motivatia arestarii sale gasim. consemnat in dosarul sau de securitate (CNSAS – P.426 – vol.1 – 4): „Din primele cercetari efectuate rezulta urmatoarele: In perioada actuala, cand lupta de clasa se ascute pe zi ce trece, cand clasa muncitoare in alianta cu taranimea muncitoare dobandesc noi si marete succese in lupta pentru construirea Socialismului, o serie de elemente, exponente ale burgheziei, a carei existenta a apus pentru totdeauna in tara noastra, vazandu-si raiul pierdut si posibilitatile de exploatare naruite, incearca prin toate mijloacele sa impiedice realizarea maretului ideal al poporului nostru, Socialismul. Astfel un grup de fii de mari mosieri si exploatatori de veacuri ai poporului nostru ca : Cantacuzino Marioana, Ghica Grigore, Sturza Mihai, Miclescu Radu si **Lecca Dumitru** – fiu de fost ministru, ambasador sub toate guvernele trecute – si altii, toate elemente descompuse, putregaiul tinerei noastre generatii care au fost crescuti in putreda conceptie depre viata a burgheziei, in anul 1949 au creat o organizatie contrarevolutionara, prin care au incercat sa stirbeasca prestigiul Partidului nostru si sa slabeasca increderea poporului in actuala conducere a statului.”

Pagini despre perioada sa de detentie a consemnat scriitoarea Lacramioara Stoenescu, in volumul: „De pe bancile scolii in inchisorile comuniste.”

Prin Decizia nr.1749/2007 i se recunoaste statutul de persecutat politic.

Membru in biroul Senatului Partidului National Liberal si in comisia de onoare a sectorului 1, a aceluias partid.

Membru al Jockey Clubului Roman, pastrand traditia inaintasilor.

Membru fondator al „Societatii Romane de Educatie Fizica”

Casatorit cu Rodica Preja, distinsa profesoara de Educatie Fizica si jucatoare internationala de volei.

Au impreuna 2 fii: Bogdan Henri si Stefan Gheorghe.

In perioada 1990 – 2011 a reusit sa recupereze o parte din bunurile familie, ce i se cuveneau legal, in urma a numeroase dosare, interventii, procese. Printre acestea si conacul de la Radomiresti, sediul consacrat al familiei, monument istoric, pe care l-a restaurat.

Din pacate, dupa peste 20 de ani de la abolira comunismului, organele statului nu au fost capabile sa repuna pe fostii proprietari in drepturile stabilite legal, numeroase contestatii si procese fiind inca pe rol. Si aceasta chiar daca a fost vorba de o familie cu contributie importanta la istoria judetului Bacau si a Romaniei.

Despre viata lui Dumitru Lecca regizoarea franceza Vanina Vignal a realizat, in anul 2008, un film, in cadrul proiectului franco-german, lansat de „Arte+7”: -Visages d'Europe –

Reent a publicat o istorie a familiei: „Cronica unei mari familii bacauane: Boierii Lecca”.

Bogdan Henri D. Lecca (n.1970)

Fiul lui Dumitru Gheorghe G. Lecca. Inginer TCM. Casatorit cu Anca Banica inginer constructor.

Au un baiat Radu Dimitrie (n.2000), elev.

Stefan Gheorghe D.Lecca (n.1973)

Fiul lui Dumitru Gheorghe G. Lecca. Maior, doctor in Educatie Fizica, seful catedrei de Educatie Fizica din Academia Militara, ziarist si comentator TV, fost international de baschet.

Casatorit cu Anna Lupescu, absolventa a Universitatii din Koln (Germania), fiica si sora internationalilor de fotbal Niculae si Ionut Lupescu.

Are 3 copii: Matei Alexandru (n.2004),din casatoria cu Raluca Alexandrescu, Robert Ioan (N.2009) si Anne Marie (n.2011) din casatoria actuala.

* * *

Familia Lecca a in scris pagini de seama in istoria judetului Bacau, prin activitatea politica si administrativa a membrilor sai, detinatori de functii importante in judet si in aparatele centrale.

Membrii familiei sau remarcat prin numeroasele ctitorii realizate in judet precum si prin implicarea directa in importante proiecte bacauane de-alungul istoriei.

Important de mentionat este ca toate ctitoriile si contributiile la proiecte au fost facute din bani personali, nu din bani publici, la care ar fi putut avea acces prin functiile detinute.

Pentru toate acestea, in semn de recunoastere, o comuna din judet (astazi Ungureni) a purtat numele Lecca iar o strada din Bacau (astazi Alexandru cel Bun) a purtat numele Generalului Dimitrie Lecca.

Din pacate aceste onoruri, bine meritate, au fost sterse de comunisti, in dorinta de a desfiinta orice urma a unei clase sociale istorice.

Si poate la fel de pacat, dupa 1989 nu s-a intreprins nimic pentru repararea acestei nedreptati.

Au existat in sa si oameni de bine, doritori sa cinsteasca trecutul locurilor in care traiesc. Astfel Primaria Letea Veche, cu sprijinul Arhivelor Nationale Bacau si a Prefecturii Municipiului Bacau a atribuit, in 2011, numele lui George Lecca, important diplomat roman in anii monarhiei, unei strazi din satul Radomiresti, atat de drag acestuia.

Reactia societatii civile nu s-a lasat nici ea asteptata. Fundatia Cancicov si mai multe ziare bacauane au organizat evenimente care au readus in memorie personalitatile familiei. Consemnam si articolul profesorului universitar Mihai Sorin Radulescu: „Familia Lecca din Moldova si avatarurile ei peste timp” publicat in „Historia” lui I.Cristoiu (noiembrie 2006) si recent frumoasa lansare a volumului lui Dumitru Lecca organizata

Putem mentiona cu satisfactie si o reactie internationala: Filmul regizorului italian Domenick Maestratti: „La route de L’Orient” (2006) care, plecand de la teoria originii corsicane a familiei, urmareste destinul ei, de pe meleagurile corsicane ale secolului al XV-lea, trecand pe la Aga Lecca, pana in zilele noastre.

P R E F A T A.

Incepand de prin anul 1949 comunistii au incercat sa traga cortina peste trecutul istoric al unui neam.

In numele lozincii prolet-cultiste: „fauirea istoriei este opera maselor largi nu a unor personalitati intamplatoare”, elitele romanesti erau condamnate la uitare.

Fauritorii istoriei noastre milenare: conducatori, politicieni, savanti, scriitori, muzicieni, artisti, medici, preoti, dascalii, ofiteri, trebuiau sa dispara pentru totdeauna.

Cei in viata au luat, majoritatea, drumul temnitelor comuniste pentru a fi exterminati fizic sau s-a incercat prin izolarea lor in afara societatii stergerea oricarei urme a trecerii lor pe pamant. Locul elitelor trebuia definitiv luat de personajul colectiv al omului nou.

In aceasta lupta clasa marii boierimi romane a fost, se pare, una din tintele principale. Dezmosteniti de averi peste noapte, aruncati in beciurile inchisorilor comuniste sau lipsiti de drepturile elementare, trebuiau sa dispara sau sa fuga in strainatate. Romania nu mai avea nevoie de ei.

Anul 1990 a readus speranta in inimile romanilor si implicit in supravietuitorii marei noastre boierimi atat de salbatic asuprita de comunisti.

Din pacate noua putere, cu mult prea multe antecedente comuniste in biografie, si ramasa probabil cu teama atavica a confruntarii cu elitele, a amanat, cat a putut, semnele restaurarii statului de drept.

Strigatul de lupta al Presedintelui Iliescu:”Vin Boierii” nu a insemnat decat semnalul noii excomunicari a clasei sociale care a facut Romania Mare.

Tardiv Presedintele si-a recunoscut greseala, dar raul era facut. Autoritatile reactionasera prompt si amanasera cat le-a stat in putinta reparatiile materiale impuse de legi si cele spirituale impuse de constiinta. Urmasii fostilor boieri isi tarau neputinta prin Prefecturi, Primarii si Tribunale lasand loc noilor „baroni” sa se infrupte din bunurile lor. Cat despre reparatii morale nici vorba. Personalitatile clasei, cu trecutul si prezentul lor de multe ori memorabil, nu aveau loc in viata publica si culturala a unei tari sufocata de subcultura.

Cu convingerea, sadita de o educatie careia ii port respect, ca o tara fara valori si fara trecut nu poate avea viitor, am pornit la drumul anevoios de a readuce memoriei colective viata unor oameni din familia mea care, cu truda si inteligenta, si-au servit cu onoare Patria si poporul.

Multitudinea de documente si probe materiale, arse sau distruse de comunisti, mi-au ingreuiat demersul, dar cred cu tarie ca sensul mesajului merita orice efort si am speranta ca Romania va redeveni o tara in care valorile adevarate sa-si gaseasca locul lor si sa o ajute sa-si recastige locul ei.